

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
18 Гж1 бр. 466/18
14.02.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Иване Рађеновић, председника већа, Данијеле Божовић и Ксеније Џомбић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Г.М. Из, кога заступа пуномоћник Никола Станковић, адвокат из, против туженог П.д.з.п.х. и п. „Д.Д“ ДОО из, кога заступа пуномоћник Бојана Лукић, адвокат из, ради исплате увећане зараде, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу ПП. 155/16 од 26.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог П.д.з.п.х. и п. „Д.Д“ ДОО из и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу ПП. 155/16 од 26.10.2017. године, у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима поступка у усвајајућем делу захтева садржана у ставу другом изреке исте пресуде, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 77.284,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, а део захтева за накнаду трошкова поступка преко досуђеног, до износа од 78.249,00 динара

ОДБИЈА се као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за време трајања радног односа од 01.12.2012. године до 12.05.2015 године, исплати увећану зараду по основу прековременог рада и за рад ноћу у појединачним месечним износа ближе означеним у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом по месечном доспећу до коначне исплате.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 78.249,00 динара на име трошкова поступка, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, док је део захтева за законску затезну камату на трошкове поступку од дана доношења пресуде одбијен као неоснован.

Благовременом жалбом тужени је побијао првостепену пресуду из свих законских разлога предвиђених у одредби из чл. 373. Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), са предлогом другостепеном суду да пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386 („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14) Апелациони суд је нашао да је жалба туженог делимично основана.

У проведеном првостепеном поступку и првостепеној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), на које овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12 исте одредбе, на коју се указује жалбом, обзиром да побијана пресуда садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 19.11.2012 године на радном месту пекар у

Огранку туженог у почев од 01.12.2012 године до 12.05.2015 године, када му је престао радни однос. Радни однос заснован је на неодређено време, са пуним радним временом од 8 часова дневно или 40 часова недељно. Чланом 10 Уговора о раду, уговорена је могућност увећања зараде по основу радног ангажовања по различитим основима, а чл. 11 утврђена је исплата зараде до двадесетог у месецу за претходни месец. Процес производње код туженог организован је тако се хлеб производи 24 часа, да се рад обавља од 06,00 до 15,00 часова у правој смени, а да поподневна смена обухвата и ноћни рад, јер се ради од 15,00 часова до 05,00 или 6,00 часова наредног дана. На основу налаза и мишљења вештака економске струке, који је сачињен на основу расположиве документације и то електронске евиденције о присутности радника код туженог, као и на основу дневних извештаја резања и паковања хлеба, утврђени су сати рада по основу прековременог рада и рада ноћу и утврђени су износи увећане зараде, по наведеним основима са месечним прегледом разлике износа зараде, који тужиоцу нису плаћени приликом исплате зараде.

На основу утврђеног чињеничног стања, заснованог на свеобухватној оцени изведених доказа, правилно је првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца као у ставу првом изреке и обавезао туженог да тужиоцу исплати увећану зараду за остварене часове прековременог рада и рада ноћу. Са становишта правилне примене материјалног права првостепени суд је на основу одредаба из чл. 108 ст. 1 тач. 2. и 3., у вези чл. 50, 53.,55., и чл. 62 ст. 1 Закона о раду(„Сл. Гласник РС“, бр. 24/2005,61/2005, 54/2009, 32/2013 и 75/2014) ценио основаност тужбеног захтева за исплату увећане зараде за период од октобра до децембра 2013.године, од марта до јуна 2014 године за месец август 2014 године и за јануар и фебруар месец 2015 године по основу прековременог рада, и за период од марта до маја месеца 2014 године, за период од јула до септембра месеца 2014 године, као и за јануар и фебруар месец 2015 године по за рад ноћу, дајући довољне разлоге кје прихвата и овај суд.

Неосновано се жалбом указује да је изрека првостепене пресуде противречна, истичући да првостепени суд није могао да усвоји тужбени захтев и у

изреци пресуде наведе да је тужени у обавези да тужиоцу исплати увећање зараде за период од 01.12.2012. године до 12.05.2015. године, обзиром да је потраживање тужиоца за период од 01.12.2012 године до 01.04.2013 године, застарело у смислу чл. 196 Закона о раду.

Тужилац је у тужби истакао захтев за исплату увећане зараде на име прековременог рада, рада ноћу и сменског рада у укупном износу од 5.000,00 динара, за време трајања радног односа од 01.12.2012.године па до 12.05.2015.године, не одређујући ближе за које месеце се разлика у заради потражује. Након изведеног доказа вештачењем од стране вештака финансијске струке, прецизираним тужбеним захтевом од 29.09.2017.године тужилац је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати увећану зараду за време трајање радног односа од 01.12.2012.године до 12.05.2015.године, са јасним и прецизним захтевом за исплату разлике у појединачним месечним износима, обухваћени периодом од октобра 2013.године до фебруара 2015.године на име прековременог рада, као и на име ноћног рада за поједине месеце обухваћене периодом од марта 2014.године до маја 2015.године. Првостепени суд је и усвојио прецизиран тужбени захтев за износе у разлици зараде тако што је ставом првим изреке првостепене пресуде, тужени обавезан да тужиоцу исплати увећану зараду за време трајање радног односа од 01.12.2012.године до 12.05.2015.године, уз јасно навођење досуђених износа по месецима и то тачноозначеном основу. Стога, имајући у виду да је јасно за које месеце је досуђена разлика у заради, као и основ исплате, те да се период од 01.12.2012.године до 12.05.2015.године наводи у контексту укупног трајања радног односа тужиоца код туженог за које време је тужилац остваривао право на увећану зараду, то изрека првостепене пресуде не противречи сама себи, нити разлозима пресуде и изведеним доказима у поступку, јер је предмет парнице новчано потраживање које се односи на исплати сваког појединачног месечног износа разлике зараде од октобра 2013.године, као најстаријег потраживања до фебруара 2015.године. С тим у вези, неосновани су жалбени наводи да је првостепени суд требало да одлучи о приговору застарелости потраживања.

Имајући у виду првобитно постављен тужбени захтев којим је тражена

исплата увећане зараде на име прековременог рада, рада ноћу и сменског рада у укупном износу од 5.000,00 динара, не одређујући ближе за које месеце се разлика у заради потражује, након достављања налаза и мишљења вештака економске струке, тужилац је прецизирао тужбени захтев, означавајући период од октобра 2013.године, као најстаријег месечног потраживања, до маја 2015.године. Како тужилац прецизираним тужбеним захтевом није тражио разлику у заради за период од 01.12.2012 године до 01.04.2013 године, за који период је тужени истакао приговор застарелости новчаног потраживања, нити је суд одлучивао о разлици у заради за тај период, то није ни било основа за оцену истакнутог приговора, јер период на који се односи приговор није предмет парнице.

Неосновано се жалбом истече да из првостепене пресуде није јасно који је налаз и мишљење прихватио првостепени суд. Наиме, на основу налаза и мишљења вештака од 13.05.2017.године, суд је утврдио укупан износ разлике зараде по основу прековременог рада и рада ноћу, на основу електронске евиденције присутности на раду и исплатних листа у укупном износу од 22.158,64 динара, на који тужени није имао примедбе. У изјашњењу - допуни налаза вештака од 06.09.2017 године, ради обрачуна прековременог рада, а на основу достављених дневних извештаје о резању и паковању хлеба, на којом пословима је тужилац био ангажован, утврђена је разлика у заради у укупном износу од 24.365,68 динара.

Стога, првостепена пресуда садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак, а на основу којих је првостепени суд утврдио основ и висину траженог новчаног потраживања на име прековременог и ноћног рада.

Наводи туженог да се дневни извештаји не могу прихватити као валидан доказ присутности тужиоца на раду указујући да су радни сати код тужиоца бележени искључиво електронском евиденцијом.

Радни сати констатовани дневним извештајима доказују да је тужилац у наведено време био радно ангажован код туженог. Из Уговора о раду, закљученог

између тужиоца и туженог 19.11.2012.године, констатује се да је чланом 3. тач. 11., уговорено да ће тужилац који обавља послове радног места пекара, обављати и друге послове из свог домена везано за пословање друштва по налогу вође линије. Достављени дневни извештаји резања и паковања хлеба, у којима је исказано време и послови на којима је тужилац био радно ангажован, оверени потписом вође линије, несумњиво представљају евиденцију тужиоца на раду на другим пословима по налогу вође линије, а осим тога тужени ни на који начин није оспорио чињеницу да је тужилац фактички био ангажован на пословима резања и паковања хлеба. Из тог разлога правилно је првостепени суд тужиоцу досудио разлику у заради имајући у виду и време проведено на раду по наведеним дневним извештајима.

Правилно је првостепени суд досудио и законску затезну камату на сваки појединачни месечни износ разлике у заради почев од двадесетог у месецу за претходни месец према чл.11. Уговора о раду закљученог између тужиоца и туженог дана 19.11.2012.године. Имајући у виду наведено тужени је двадесетог у месецу запао у доцњу са исплатом увећене зараде за претходни месец, те од тог тренутка сходно одредбама из чл. 324 ст. 1 у вези са чл. 277 ст. 1 Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља), на сваки појединачни месечни износ разлике у заради дугује и законску затезну камату.

Основани су жалбени наводи да одлука о трошковима поступка противречи разлозима с обзиром на чињеницу да збир признатих и побројаних трошкова у образложењу пресуде не одговара реалном збиру досуђених трошкова. Такође су основани жалбени наводи да је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка прекорачен, јер је на име таксе за тужбу тужилац тражио износ од 1.900,00 динара а по овом основу му је досуђено 2.884,00 динара.

Имајући у виду наведено, а како је првостепени суд правилно обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка на име састава тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 6.000,00 динара, на име заступања од

стране адвоката на четири одржана рочишта у износу од по 7.500,00, на име пет одложених рочишта у износу од по 4.500,00 динара, на име трошкова вештачења у износу од 8,000,00 динара те да тужиоцу припадају и трошкови на име таксе за тужбу у износу од 1900,00 динара и на име таксе за одлуку у износу од 2.884,00 динара, што укупно износи 77.284,00 динара, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у погледу досуђеног износа на име трошкова парничног поступка.

На досуђени износ трошкова тужиоцу је досуђена и законска затезна камата, почев од извршности пресуде до коначне исплате. Даном доношења одлуке настаје само обавеза на страни дужника да накнади супротној страни трошкове поступка. Рок у коме дужник треба да испуни ову своју обавезу не подудара се са даном доношења одлуке, јер су одредбама из чл. 345 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14) приписани рокови у којима је странка дужна да изврши чинидбу одређену судском одлуком. Одредбама из чл. 324 ст. 1 Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља) прописано је да дужник пада у доцњу кад не испуни обавезу у року одређеном за њено испуњење. Како је рок за испуњење ове обавезе одређен то од дана извршности односно протеча последњег дана рока за добровољно испуњење обавезе тече обавеза на плаћање законке затезне камате на износ трошкова парничног поступка који је том одлуком досуђен у складу са одредбом чл. 277. ст. 1. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља)

Приликом одлучивања о трошковима поступка Апелациони суд је имао у виду жалбене наводе туженог да је тужилац с обзиром на првобитно постављени тужбени захтев само делимично успео у спору те да одлуку о трошковима поступка треба донети сходно успеху у спору. Међутим, Апелациони суд налази да током трајања парнице нису настајали посебни трошкови, узроковани евентуалним пропустом странка у погледу примене процесних правила, нити су посебни

трошкови изазвани прецизирањем тужбеног захтева, то је одлучено да тужени тужиоцу накнади трошкове поступка, као у ставу другом изреке ове пресуде.

На основу чл. 390 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

На основу чл. 401 ст. 3 у вези са чл. 124 ст. 5 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 14.02.2018. године, 18 Гж1. 466/18.

**Записничар – судијски помоћник
Дамјан Мирчић**

**Председник већа-судија
Ивана Рађеновић**